

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt tirsdag den 31. august 2010

Sag 275/2009

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration

(kammeradvokaten ved advokat Benedicte Galbo)

mod

A

(advokat Ulla Degnegaard)

I tidligere instans er afsagt kendelse af Østre Landsrets 20. afdeling den 19. august 2009.

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Per Sørensen, Asbjørn Jensen, Niels Grubbe, Poul Dahl Jensen og Jens Peter Christensen.

Påstande

Kærende, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, har nedlagt påstand om, at kæremålet for landsretten ikke skal admitteres.

Indkærede, A, har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration afslog den 30. maj 2008 en ansøgning fra A om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, med henblik på familiesammenføring med hans fader. Integrationsministeriets afgørelse blev truffet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 13.

Ministeriets afgørelse blev i medfør af udlændingelovens § 52 indbragt for Københavns Byret, der ved kendelse af 25. juni 2009 opretholdt afgørelsen.

Københavns Byrets kendelse blev kæret ved kæreskrift af 22. juli 2009 indgivet af advokat Ulla Degnegaard, der samtidig anmodede om tilladelse til kære efter retsplejelovens § 394, stk. 2. Advokat Ulla Degnegaard oplyste i kæreskriftet, at hun i forbindelse med fremsendelsen af afgørelsen til As fader beklageligvis ikke havde været opmærksom på, at der var tale om en kendelse og ikke en dom, hvorfor hun urigtigt havde vejledt om, at ankefristen var 4 uger.

Som følge af As faders ferie blev advokat Ulla Degnegaard først den 22. juli 2009 bedt om at indbringe sagen for landsretten.

Anbringender

Integrationsministeriet har navnlig anført, at baggrunden for indsættelsen af § 52 i udlændingeloven var et ønske om hurtig og effektiv sagsbehandling, og at kærefristen efter bestemmelsens stk. 7 i overensstemmelse med retsplejelovens almindelige bestemmelse herom i § 394 er 14 dage. En for sent indgiven kære medfører efter forarbejderne til retsplejelovens § 394 som udgangspunkt afvisning, og afvisning vil som alt overvejende hovedregel ske, hvis fristoverskridelsen skyldes en advokatfejl. A var under sagen repræsenteret ved advokat, og undladelsen af at appellere byrettens afgørelse inden for fristen beror på advokatens fejl. Der er ikke nogen tvivl om, at rette retsmiddel er kære.

Højesterets begrundelse og resultat

Højesteret lægger til grund, at As advokat fejlagtigt var af den opfattelse, at retsmidlet mod byrettens afgørelse var anke og ikke kære og som følge heraf først appellerede afgørelsen væsentligt efter kærefristens udløb, men dog inden for ankefristen. Højesteret lægger endvidere til grund, at A personligt var uden skyld i fristoverskridelsen.

Den påkærede afgørelse angår afslag i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 13, på familiesammenføring af et barn under 15 år med dets fader, og afvisning af kæremålet indebærer en endelig udelukkelse af muligheden for prøvelse i anden instans af denne personligt indgribende afgørelse.

Under disse omstændigheder finder Højesteret, at advokatfejlen ikke bør føre til, at muligheden for en prøvelse af byrettens afgørelse i landsretten afskæres.

Herefter tiltræder Højesteret, at landsretten har givet tilladelse til kæremålet i medfør af retsplejelovens § 394, stk. 2, og stadfæster kendelsen.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.